

рамъ доволенъ, защото моята смъртъ ще предзапази вашя животъ. Посъчете ма мой татко; не са бойте че ще ерѣщнете въ мене сынъ недостоинъ за васъ, който са бои да умре.

„Въ тѣзи минута, Идоменей, съвѣмъ вѣнъ отъ сеге си и като раскъсванъ отъ адскитѣ фуріи, преварва сичкитѣ които го пазяхъ отъ близо; и забива ножа си въ сърцето на туй дѣте: той го истегли назадъ окървавенъ и като дигаше пара за да го забие въ собствена-та си утроба; но още веднажъ той бѣ удържанъ отъ тѣзи които бѣхъ около му.

„Дѣтето плува въ кръвта си; очитѣ му са покрыхъ отъ сѣнката на смъртъта; то ги полуотвори на свѣтлината, но щомъ ги тя досѣгнъ и то неможеше вече да я търпи. Тѣи единъ прекрасенъ крикъ посрѣдъ полето, отрѣзанъ въ корена си отъ острието на ралото пада и не са подига вече; той не е изгубилъ още своята жива бѣлизна и този блѣсъкъ който въسخицава очитѣ, но земята не го храни вече, и неговѣтъ животъ е угаснълъ: тѣи и сынѣтъ на Идоменея, като едно нѣжно и младо цвѣтъе, безжалостно бѣ покосенъ въ първия си възрастъ.

„Бащата, въ безкрайната си скѣрбъ, станъ безчувствененъ; не знае дѣ е, ни какво е направилъ, ни какво трѣба да прави; той върви олуляванъ къмъ града и търси сына си.

„Между туй, народѣтъ, нажаленъ заради дѣтето и ужасенъ за варварското дѣло на бащата, извика, че праведнитѣ богове са го предали на фуріитѣ. Яростѣта имъ ги обржжва; тѣ зематъ тосги и камъни; раздорѣтъ вджхва въ сичкитѣ сърца една смъртна отрова. Критянитѣ, благоразумнитѣ Критяны забравятъ мъдростѣта, която толкози обычяхъ; тѣ не познаватъ вече внука на мѣдраго Миноса. Пріятелитѣ на Идоменея не намѣрватъ вече за него друга безопасность, освѣнъ да го заведѣтъ пакъ назадъ къмъ корабитѣ му: тѣ са покачатъ на корабитѣ съ него, и побѣгватъ предадени на произвола на волнитѣ. Идоменей като доде въ себе си, благодарни ги дѣто го откъснжжъ отъ една земя която той обари съ кръвта на сына си, и на която той не можеше вече да живѣе: Вѣтровѣтъ ги закарахъ къмъ